

[Anna Westergaard.]

kan på det radikale venstres vegne anbefale lovforslagene til vedtagelse i det høje ting.

Chr. Nielsen: De her foreslåede takstforhøjelser for statsbanerne motiveres med de voldsomme udgiftsstigninger, der dels er sket, dels forestår. Jeg er imidlertid ikke af den opfattelse, at man altid, fordi udgifterne stiger, er nødsaget til at forøge indtægterne. Det er ikke altid den eneste vej, man har at gå for at skaffe balance eller nogenlunde balance mellem udgifter og indtægter, og når det ærede medlem hr. Erik Jacobsen f. eks. siger, at han ser ingen anden naturlig udvej end at skride til takstforhøjelse, vil jeg gerne fastslå, at jeg for mit vedkommende ser en anden udvej, og det er det, jeg gerne vil gøre nogle bemærkninger om. På trods af at der er rationaliseringsbestrebelse i gang indenfor statsbanerne, findes der utallige områder, hvor der givetvis kunne spares betydelige summer, summer, som sandsynligvis vil komme op i nærheden af de udgiftsstigninger, man påstår det kommende år vil medføre. Det er her i første række leverancer af materialer og færdigvarer, jeg tænker på; det er dernæst tillige en hel del arbejde, som statsbanerne lader udføre af private håndværksmestre eller entreprenører. Her er jeg ikke et øjeblik i tvivl om, at der kan spares umådelige summer det øjeblik, embedsmændene indenfor statsbanerne ser det som deres fornemste opgave at spare statsbanerne for nogle penge.

Jeg må nævne en lille personlig oplevelse, som tydeligt illustrerer, hvad jeg sigter til, og hvad det er jeg mener der må bringes til ophør. For nogle år siden blev jeg udstationeret som håndværker ved Helsingør remise. Det skete i den periode, da jeg var deroppe, at drejeskiven gik i stykker, fordi nogle nagler og nogle bolte sprængtes. Vi var 3—4 håndværkere i remisen og havde esse og alt, hvad der hører til for at anbringe nye nagler og bolte, men sagen lå således, at drejeskiven sorterede under baneafdelingen, og vi sorterede som håndværkere i remisen under maskinafdelingen, og disse to instanser stod meget stejlt og skarpt overfor hinanden; der var praktisk talt intet samarbejde, og baneafdelingen havde den gamle ordning, at når der var noget i vejen det ene eller andet sted, sendte man bud ud i byen efter en privat mester til at ordne affæren. I det foreliggende tilfælde gjorde man det

også; der kom en svend og nogle lærere medbringende esser og værktøj for at ordne denne skydebro, medens vi andre håndværkere havde så megen tid tilovers, at vi kunne stille os op i remisens porte og se på, at de andre udførte dette arbejde. Således vil jeg påstå, at man hver eneste dag kan fremdrage eksempler indenfor statsbanernes virksomhed, og det mener jeg vi må se at komme til livs, fordi der her kan spares store summer.

Jeg talte også om indkøb af materialer og færdigvarer. Her ved jeg med sikkerhed, at til trods for at statsbanerne har indrettet værksteder, der i mange henseender er udviklet til at være moderne værksteder og således er i stand til at klare så at sige hver eneste opgave, der stilles til statsbanernes materialer, har man til stadighed et meget stort indkøb hos private virksomheder; og jeg er i hvert fald ikke i tvivl om, at det er rigtigt, når der hævdes, at det bl. a. skyldes, at de mange ingeniører, der findes i statsbanerne, har en lang række af studenterkammerater og andre placeret i private virksomheder, som det gælder om at række en hjælpende hånd. Derfor kan man komme i den situation, at man f. eks. køber pakninger ude i byen, i et bestemt tilfælde til 55 øre, som statsbanerne selv var i stand til at fremstille til 20 øre, men den pågældende ingeniør insisterede meget kraftigt på, at de måtte ikke fremstilles på statsbanernes egne værksteder. Jeg vil også gerne ved denne lejlighed pege på de indkøb, man foretager hos aktieselskaberne Frich og Scandia. Det er jo millionsummer, statsbanerne her hvert eneste år giver ud til anskaffelse af nyt materiel. Jeg har en lun mistanke om; at disse firmaer føler sig så privilegerede med hensyn til leverancer til statsbanerne, at der er tale om en ganske klækkelig overpris. I en situation, hvor udgifterne er så voldsomt stigende, som vi har hørt, synes jeg det er afgørende nødvendigt, at man fra ministeriets side pålægger statsbanernes embedsmænd at se den situation klart i øjnene, at her gives der ikke ved dørene; hvad statsbanerne selv kan udføre af arbejde, må statsbanerne selv udføre og derved spare penge. Sålænge man ikke ser, at man er indstillet på at følge en linie af den art, kan jeg ikke tiltræde de foreslåede takstforhøjelser.

Hvad forslaget om postvæsenet angår, er det, som det rigtigt er sagt, en helt anden situation, der foreligger; her finder jeg i hvert fald, at postvæsenet har utallige gode år at tære på, selvom der kommer forøgede